

Schapenwolken in mijn hoofd

Als schapenwolken, ogenschijnlijk doorzichtig maar dichter dan dichte mist, ongrijpbaar in m'n hoofd, niet als een warme deken maar koud tot diep in m'n botten, de wereld bevroren, de winter is er niks bij, tijd is zo iets gek, even ongrijpbaar als de wereld, en wolken, schapenwol jeukt; vroeger krabde ik tot bloedens toe, alles om de jeuk niet te voelen want pijn is minder erg dan jeuk; inmiddels voel ik al lang niks meer maar de herinnering gaat nooit weg, ogenschijnlijk ongevaarlijk maar verloren veiligheid is onomkeerbaar - nooit meer de vrijheid van dansen in de wolken, maar gevangen in de kou van schapenwol.

Als schapenwolken, vanaf het gras zocht ik de vormen, dieren, vooral schapen want waarom heten ze anders zo, ik droomde van vrijheid, van dansen, van een vederzachte wereld, niks onmogelijk want in de schapenwolken ben ik jong; maar ik verdwaalde in de mist, koud tot diep in m'n botten, niemand had verteld dat het altijd vriest in de wolken, ik zocht de warmte van wol maar vond alleen maar pijn, vertrok het liefst met de zon maar zelfs achter de wolken onvindbaar, onzichtbaar ben je het veiligst - ik verloor mezelf in de mist want zelfs in m'n hoofd kon ik niet meer zien.

Als schapenwolken, zicht op oneindig en niet krabben want dan wordt het erger, alles om niet te hoeven voelen, de weg onzichtbaar door de mist dus bezonnen doelloos want zonder doel kan je niet verdwalen, tijd is iets gek maar liever kwijt dan rijk, vroeger danste ik op de wolken, nu houden ze vooral de wereld weg; een rookgordijn om mijn eigen oorlog op afstand te houden, onzichtbaar ondergedoken, niemand wist dat ik vluchtte want ik krabde niet langer meer, ze zagen de vrijheid van de wolken - maar niemand begreep dat de schapenwol nooit het probleem was, niemand zag dat het eigenlijk altijd voor.

Lente Werner